

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1083/2020
04.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Станојевић, адвокат из ..., против туженог „Аутопревоз“ ДОО Чачак, чији је пуномоћник Љубица Мићовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3778/17 од 09.01.2018. године, у седници већа одржаној 04.06.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3778/17 од 09.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 632/11 од 06.04.2017. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од јануара 2009. године до октобра 2009. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, ближе наведено тим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између неисплаћене и припадајуће накнаде за службена путовања у земљи исплати динарске дневнице за период од 11.10.2008. године до 11.10.2011. године у износу од 30.601,36 динара, са законском затезном каматом, ближе наведено тим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му преко досуђеног износа из става другог изреке на име динарских дневница исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом, ближе наведено тим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће накнаде трошкова за службена путовања у иностранству за период од 11.10.2008. године до 11.10.2011. године исплати износ од 4.384,89 евра, са каматом ближе наведено тим ставом изреке, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 251.937,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3778/17 од 09.01.2018. године, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставовима другом и четвртм изреке. Првостепена пресуда је укинута у ставу петом изреке и у том делу враћена првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 395. ЗПП.

Решењем Р4 1/19 од 26.02.2020. године, Апелациони суд у Крагујевцу није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији туженог, применом члана 395. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да је Апелациони суд у Крагујевцу правилно нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији у складу са чланом 395. ЗПП, па је оцењујући дозвољеност ревизије, применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11), а у вези члана 23. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 55/14), нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 23. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 55/14), која регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог Закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате мање исплаћене зараде и накнаде трошкова поднета је 11.10.2011. године и преиначена 20.02.2017. године, а правноснажна пресуда донета је 09.01.2018. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 30.601,36 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (1 евро=123,9304 динара), представља динарску противвредност 246,92 евра, као и динарску противвредност 4.384,89 евра.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 439. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, односно побијана вредност спора је испод динарске противвредности 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бождар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић